
Královská krev

...

Říká se, že porodit dítě je totéž co uniknout ze spárů smrti – jako by se zubatá podobala velrybě čekající s rozevřenými čelistmi, aby mohla ženu spolknout ve chvíli, kdy daruje nový život. Nečeká však pasivně. V den, kdy Markéta přivádí na svět vytouženého potomka, je smrt jako nějaký netvor, který ji nemilosrdně týrá. Útočí na ni lvími tesáky, až je celá rozřesená, neschopná myslet. Nakonec ani neví, čím ruce vyrvaly dítě z jejího lůna, uvědomuje si jen to, jak křičela. „Zavolejte královnou matku,“ říká Gisele, ale Markéta sténá a chce jen Ludvíka, svého jediného přítele v tomhle chladném místě. Hladí ji po horkém čele, modlí se, aby se vzchopila.

Pak toho netvora slyší mluvit, má ženský hlas. „Ludvíku, jsi tady? Konstantinopolský císař přivezl ten kus Kristova kříže. Pojď, Ludvíku, rychle. Ten člověk čeká. Beztak tu nic nezmůžeš.“

Markéta cítí, jak se od ní jeho ruce vzdalují stejně, jako by ji chtěl opustit život. „Ne!“ vykřikne, otevře oči a vidí Blanku, táhnoucí Ludvíka dál od její postele. Zaječí – nebo spíš jen ochable kňourá, ačkoli má pocit, že řve jako tygřice – ale Ludvík se k ní jen váhavě otočí. Markéta v sobě zburcuje všechnu sílu.

„Co tady děláš?“ zakvílí. „Nezpůsobila jsi už dost zla?“

„Blouzní,“ prohlásí Blanka. „Její život je teď v Božích rukou. Pojď, drahoušku. Čekají tě záležitosti tvého království.“ Ludvík Markétě políbí prsty a pak jí složí ruku přes hrud, jako by už opustila tento svět.

„Ty nenávistnice! Vražedkyně! Podvodnice!“ Blanka Ludvíka pevně třímá za paži a táhne ho ke dveřím. „Kde je tvá křesťanská láska? Po čtyři roky jsi mi manžela odpírala a teď ho zase odvádíš pryč. Proč? Žárlíš? Chceš ho jen pro sebe?“

V místnosti to bzučí šepotem. Ach Bože, kolik je těch, co se přišli podívat, jak umírá? Ne – jsou tu kvůli dítěti. Jejímu děťátku...

„Blouzní,“ opakuje Blanka.

„Mluví pravdu,“ zašeptá Gisele a vloží ruku do Markétiny dlaně.

„Obvinila jsi mě z neplodnosti, a přitom jsi jalová ty,“ říká Markéta Blance. „Ludvíku! Prosím, neodcházej, nebo umřu.“

Blanka se neotočí, ale Ludvík ano. Markéta si chvíli představuje, že k ní přiběhne zpátky, vezme ji za obě ruce a konečně se matky vzdá. Jenže vypadá, jako by se mezi nimi nedokázal rozhodnout, alespoň zpočátku. Dívá se na svou matku, prosebně, omluvně. Blanka vypochoduje ven. Teprve pak se Ludvík váhavě vrací k manželčinu lůžku a posadí se vedle ní.

„Jak se daří našemu dítěti?“ zeptá se Markéta. „Je zdravé?“

Ludvík si ztěžka povzdechne. „Co se děje, něco není v pořádku?“ ptá se ho vyděšeně. „Ach bože, to snad ne!“

„Všechno je, jak má být, má paní,“ ozve se chlácholivě Gisele, zatímco se Ludvíkovy oči plní slzami. „Tvé dítě už saje mléko z prsou kojné, tak zdravé, jak jen může být.“

„Buď Bohu chvála.“ Markéta tiskne Ludvíkovu ruku. „Viděl jsi ho? Je to krásný princ?“

„Narodila se ti holčička.“ Ludvík se pokouší o úsměv.

„Holčička!“ Bolest v jejích kostech polevuje. Pohlédne na Gisele. „Chci ji vidět.“

„Hned ti ji přinesu, má paní.“

„Jsi zklamaný,“ říká Markéta Ludvíkovi. Po tváři jí stéká slza. Znovu mu tiskne ruku, chtěla by ho utěšit, neví ovšem jak. Chlapec by patřil Ludvíkovi, ale děvčátko je jenom její. Konečně někdo, koho může u tohoto nepřátelského dvora milovat.

Hradem zvučí dětský pláč, nejsladší píseň pro Markétiny uši. Cítí v prsou hřejivou tíži a pak uvidí v Giselině náruči dokonalé děťátko s hlavičkou plnou jemných tmavých vlásků. Dítě uchopí ručkama matčino ňadro a otvírá ústa jako ptáček.

„Má paní, na tohle máme kojnou,“ namítá Gisele, zatímco se Markéta snaží pomoci dítěti, aby se přisálo k bradavce.

„Výborně! Ať mi přijde říct, jak se to dělá.“ Holčička začíná sát, Markéta se dívá do jejích bystrých očí a děkuje Bohu i svatým za své štěstí. Její láska je řekou mléka, proudícího z její krve do tělíčka tohoto nádherného stvoření. Ani energický návrat Blanky ten tok nezastaví.

„Už zas se projevuje tvůj venkovský původ,“ peskuje Markétu. „Jak přisprostlé, obnažit své ňadro před Bohem a všemi!“

„Podívej se, jak je krásná,“ odpovídá Markéta. Blančiny hodnotící oči zůstávají chladné. Markéta hledá způsob, jak by mohla Bílou královnou obměkčit. Její přízeň bude mít pro dcerčino štěstí klíčový význam.

„V tomhle věku vypadají všechny děti jako krysy,“ ušklíbne se Blanka. „A Francie ještě pořád nemá dědice trůnu.“

„Nevidím žádnou podobu s krysami, jen to, že se podobá mně – má stejné tmavé vlasy, jak vidíš – a taky tobě. Podívej se na ty její modré oči!“

„Všechny děti se rodí s modrýma očima.“ Blanka však přece jen přistoupí blíž k posteli. Markéta strčí děvčátku do pusinky prst, odtrhne je od svého ňadra a přidrží tak, aby si je královna matka mohla prohlédnout.

„Jenže tyhle jsou zvláště modré – mají přesně stejný odstín jako oči její babičky. Chceš se podívat?“ Blanka ztuhne, jako kdyby chtěla odmítnout, copak ale může, když tomu přihlíží její syn? Ve chvíli, kdy je vezme do náruče, si dítě řihne a potřísní jí šaty pramínkem vodnatého mléka.

Gisele zalapá po dechu. „Hned ti přinesu ručník, má paní. Ty malé zlobidlo, to se nedělá, ušpinit šaty své *grand-mère*!“

„Ne, to se opravdu nedělá,“ přisvědčí Blanka, mluví však vrkavým tónem a polechtá vnučku pod bradičkou. „Budeme tě to muset naučit, že ano? Ano, ano, ty malá... Jak ji pojmenujete?“

„Chlapec by dostal jméno Ludvík,“ prohlásí její syn. „A holčička? Ještě jsme o tom nepřemýšleli.“

„Já ano,“ ozve se Markéta. „Samozřejmě byste s tím museli oba souhlasit.“

„Doufám, že ji nechceš pojmenovat Eleonora.“ Blanka se tváří, jako by se jí přičilo už jen to pomýšlení. „Sestra či ne, je královnou Anglie – našich nepřátel. Právě v tuhle chvíli chystají invazi na naše území.“

„Nechci prokázat poctu Anglii, nýbrž Francii,“ odpoví Markéta. Bere znovu holčičku do náruče a hřbetem prstu jí pohladí tvářičku. „S tvým dovolením, královno matko, bych jí chtěla dát jméno Blanka.“

...